

1912

butlletí informatiu
maig 2020

Agrupació Excursionista "Catalunya"

EXCURSIONISME, PAÍS I CULTURA

Carros de Forcadellens. Seguim els pais gracs

Rarros de Fol: El reuag d'altre costat

Corros de Foc: Desfent el camí del dia anterior

CONFINAMENT

"Acció de confinar o de confinar-se"

"El seu caràcter retret el fa viure en confinament"

"Pena restrictiva de la llibertat, aplicada generalment a delictes polítics"

Si busquem al diccionari podem trobar alguns d'aquests significats del mot "confinament" que de ben segur s'escau en el moment que estem vivint i aplicable a tot allò que vulguin, ja ho hem vist molt sovint.

Aquesta situació que esdevé de l'estat d'alarma imposat que ens ha fet canviar els nostres hàbits per relacionar-nos, hem passat de les encaixades de mans, de les abraçades, de petonejar-nos, d'allò que diu, "el freu fa l'afecte", al tele treball, vídeo conferències, vídeo trucades, whatsApp, etc... Ara toca això.

Aprofitem aquest confinament per posar un ordre de prioritats que possiblement no seran les mateixes que teníem abans.

AGRAÏMENT

Aprofitem l'editorial per donar les gràcies a tots els socis i sòcies que han ofert els seus coneixements professionals per resoldre els dubtes i saber els ajuts que com a Entitat puguem obtenir. També a tots els que heu enviat els vostres articles, que han fet possible omplir aquest "Butlletí de confinament". Finalment també a tots els que col·laboreu a que l'Agrupació tot i estar tancada, continuï endavant. Moltes gràcies, una forta abraçada.

Í N D E X

- 3** EDITORIAL: Confinament
- 4** MUNTANYA: Carros de Foc amb nens
- 6** MUNTANYA: Travessa del Montsià
- 8** MUNTANYA: La Dona Blanca
- 13** MUNTANYA: Una Travessa com les d'abans
- 17** RECORDS: Carançà
- 19** REFLEXIONS I RECORDS:
Ascensió literària a la muntanya
- 21** REFLEXIONS I RECORDS: El confinament
- 23** RECORD I NATURA: L'ermini
- 25** MUNTANYA: La Ribalera
- 26** GLACERA: Pic Bayette

AGENDA D'ACTIVITATS:

- 28** CALENDARI:
Sempredom
Infantil-juvenil
Excursions familiar
Senderisme
Esquí de muntanya;
- 29** AEC: L'Agrupació online
- 30** AEC: Atenció correus electrònics
Atenció fotògrafs
Pagaments
Correus electrònics

CARROS DE FOC AMB NENS

**TERCER DIA, 01/07/2019: Des del Refugi de la Restanca al Refugi Ventosa i Calvell
6,6 km – 800 metres de desnivell acumulat**

Tercer dia de la nostra carros de foc. Tocava jornada "relax" després de dos primers dies on vam visitar cinc refugis.

Només anàvem d'un refugi a un altre, tocava caminar poc i per tant ens vam agafar el dia amb molta calma, per descansar dels anteriors i per agafar forces de cara al dia següent, jornada estrella, que tocava pujar el coll de Contraix, sotre de la carros de foc.

Refugi Ventosa i Calvell

No obstant, el dia va començar amb cares de pànic quan en Guillem, el petit de la família, ens va ensenyar el peu i vam veure que li estava començant a sortir una butllofa. Després de deliberar en família sobre què era millor fer, vam optar per la clàssica i gens problemàtica opció de no fer res i veure què passava.

Després d'acomiarar-nos de la gent del refugi vam iniciar l'ascensió de tornada fins al coll d'Oelhacrestada. Sense pressa vam desfer el camí del dia anterior i altre cop vam pujar tota la tartera fins al coll. Una vegada a dalt vam decidir estirar-nos una bona estoneta al sol i aprofitar que feia un dia sensacional de temperatura.

En aquest punt, amb un dia sensacional, vam estar molt i molt temptats de fer l'ascensió al Montardo, potser mai tornarem a tenir unes condicions tan fantàstiques i estar just en el lloc d'inici de la pujada, però havíem promès a en Guillem i la Clara que el tercer dia seria de relax, i realment, després de dos dies molt intensos, tocava baixar una mica el ritme i deixar que decidissin ells, anant amb molta tranquil·litat i gaudint del "dolce fare niente" estirats a la muntanya. I a més, sempre diuen que cal deixar alguna cosa per fer, per així tenir raons per tornar als llocs que ens han agradat.

Des de dalt del coll ja es tracta d'agafar el camí ben marcat, que puja i baixa sense gaire desnivell (però mai pla), passant per diferents estanys, fins arribar al refugi de Ventosa i Calvell.

Vam tornar a fer una aturada al costat d'un petit estany per remullar els peus i jugar una estona, i finalment vam

arribar al refugi a l'hora de dinar. Vam dinar a les taules de fusta que tenen a la terrassa de la recent ampliació, aprofitant el sol i les vistes tan magnífiques que té aquest refugi.

Ala tarda vam estar jugant al refugi, potser vam acabar fent 15 partides a l'oca, i per fer l'estada més emocionant va coincidir amb el dia que venia l'helicòpter a portar tots els subministres i a emportar-se les escombraries. Va ser molt curiós. Quan l'helicòpter està a punt d'arribar tothom ha de ser a dins del refugi per seguretat, i perquè si el pilot veu gent fora marxa sense deixar el paquet (i no es qüestió de fer broma amb qui porta les cerveses!!).

Ah! Finalment, seguint els consells del personal del refugi, vam decidir posar cotó (i aguantar-lo amb esparadrap) al peu d'en Guillem per reduir la fricció amb la sabata (oli en un llum) i el tema de la butllofa per sort es va acabar aquí (ja ens veiem acabant la ruta per culpa d'una butllofa).

No llençar pedres!!!

TRAVESSA DEL MONTSIÀ

Per: Pep Molinos

Març 2020

Escric aquestes ratlles , recordant la darrera excursió abans del confinament.

Temps enrere, en una excursió de la secció de Muntanya vàrem fer un tram de la serralada del Montsià pujant a La Foradada i a la Torreta, amb unes vistes excepcionals, però amb un temps ajustat per l'horari del bus.

Serra del Montsià

Vaig quedar-me amb les ganes de fer la travessa de tot el massís de nord a sud. Així doncs avui som un equip de dues persones, amb la sort de comptar amb un vehicle a la sortida i recollida al final. La ruta amb trams variats de pujades i baixades ens anirà bé per pair la magnífica paella que ens van servir a Ca La Lupe, a Les Cases d'Alcanar

Sortim de les terres planes del delta prop d'Amposta pel Ligallo de l'Antic, concretament pel Mas Miralles. Inicialment el camí va resseguir el GR-92 que va remuntant alçada

per terreny còmode fins arribar a l'alzinar del Bugar i la seva font. El camí força fressat ens porta a l'enrunat Mas de Mata-rodona, situat en un lloc de grans panoràmiques. Hauria de ser un mas important a la zona donades les seves dimensions, pastures i feixes, avui totalment abandonades. El nostre itinerari continua per terreny obert fins a La Foradada (la joia del massís) Aquest imponent trauc a la roca cimera amb espectaculars vistes al Delta, a la serra de Godall, Els Ports, etc, no et deixa indiferent. Pugem uns pocs metres més, i ens enfilem al cim rocallós on gaudim del moment.

La Foradada

Continuem fins a la Torreta (765m), cim culminant del massís. Tot i el bon dia i l'absència de vent, fa calitja i les vistes són limitades fins a Peníscola i la Peña Golosa. Compartim cim amb un xicot de la Ràpita, que tot i ser d'aquestes terres, reconeix que no té gaire idea de per on ha de tornar, tot fent conya de que dos barcelonins li hagin de explicar el recorregut per tornar a casa seva.

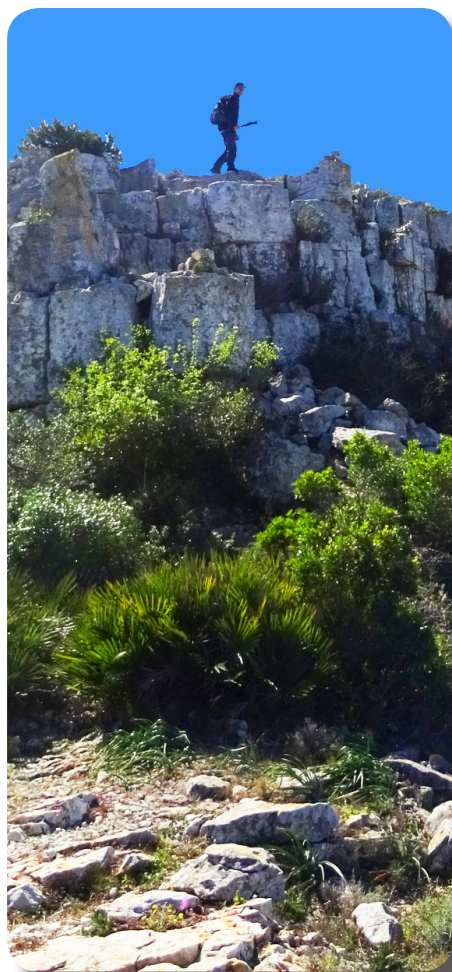
Continuem carena fins l'ample i arrodonit cim de la Molacima. A partir d'aquí l'itinerari és nou per nosaltres, però resulta força visible i evident; ens caldrà seguir la carena a estones crestes senzilles fins a La Moleta.

El terreny força pedregós, és un seguit de cimets amb distretes vistes a dreta d'Els Ports, i a l'esquerra de la línia de mar. De mica en mica la serralada va perdent alçada fins que arribem a la darrera elevació destacada: La Moleta. Aquí deixem el terreny rocallós i obert, i ens endinsem direcció mar (Est) per una zona

boscosa que és d'agrair. Finalitzem la ruta a les rodalies de Les Cases d'Alcanar.

Retornats a Barcelona, ve el confinament, penjar la motxilla i guardar el material...esperant que més d'hora o més tard, puguem sortir novament d'excursió.

Potser no ens caldrà ser gaire ambiciosos, ja que amb els dies que ja portem confinats, anar al Turó de Montcada o el Puig Castellar ens semblarà Xauxa.

Carenejant

LA DONA BLANCA

Per: Joaquim Casal Fabrega

La vaig veure per primera vegada des de la terrassa de l'hotel, a Puebla. L'Iztaccihuatl, la Dona Blanca. El sol naixent en feia brillar la neu. Va ser un amor a primera vista: vaig decidir que hi pujaria.

Amb el cim al fons

Un any més tard he tornat a Puebla. A dos quarts de deu em passa a recollir el guia de Tocatl Adventure. L'Àngel és un noi que compagina aquesta feina amb la de dissenyador gràfic. Tocatl en llengua nàhuatl vol dir aranya. L'adreça de correu electrònic és cortalacuerda@... Un nom que provoca certa reserva! Arriba en una "camioneta", com diuen aquí: una furgoneta tot terreny una mica atrotinada. Sortim de Puebla en mig d'un tràfic desorganitzat, en direcció cap a les muntanyes. Al cim del Popocatepetl hi ha un nuvot: des de fa uns anys torna a estar actiu i l'accés està prohibit. Popocatepetl vol dir "la muntanya que treu fum";

en temps dels asteques ja fumava.

Iztaccihuatl vol dir "la dona blanca", tot i que molta gent es pensa que vol dir "la dona dorment". El seu perfil és el d'una dona ajaguda: els peus, els genolls, el pit, el cap. Una llegenda asteca parla d'un guerrer (el Popo) que vetlla la seva enamorada (l'Iztac), adormida per sempre. L'altre pic de la regió és Citlaltépetl ("la muntanya de l'estrella") o Pico de Orizava que, amb 5.760 m és el més alt de Mèxic.

Després d'una hora de carretera entrem en una pista de terra volcànica, en la que el vehicle aixeca un núvol de pols negra. La pista comença a pujar.

Deixem enrere els camps i comença el bosc. Ja estem al Parque Nacional Iztacihuatl-Popocatepetl, cosa que no impedeix —això és Mèxic— que hi hagin construït una mena de poblet turístic anomenat Villa Bonita. L'Oscar m'explica els problemes que té el parc amb la tala il·legal, davant la passivitat de l'administració. M'explica un projecte en el que ell va treballar, un intent d'implantar una cosa semblant al nostre turisme rural, fracassat pel passotisme de l'administració.

Arribem al Paso de Cortés; a 3.700 m d'altitud, queda entre el Popo i l'Iztac. Per aquí va entrar l'Hernán Cortés amb els seus home a la vall de Mèxic, el 1519. Aquí paguem una quota que ens permet accedir a una altra pista. Sembla que la quota hauria de servir per a reforestar, però mai no s'ha vist a ningú que plantés cap arbre. El que sí que han fet és instal·lar tanques per a evitar l'entrada de vaques.

Una estona més de pista i arribem a La Joya. Aquí deixarem el cotxe. Només hi ha tres vehicles militars i uns quants soldats. Estem a la ratlla dels 4.000 m. De moment no tinc cap problema amb l'altura.

Carreguem l'equip. L'Oscar ha portat piolet i grampons per a tots dos, menjar i quatre litres d'aigua; jo porto el meu equip i un litre i mig d'aigua. Comencem per un caminet que puja per un

fort pendent d'herba. Al cap d'un centenar de metres em veig obligat a parar. M'ofego; començo a respirar desesperadament i no dono l'abast. No m'havia passat mai. De mica en mica em recupero. Em pregunto si seré capaç de pujar. L'Oscar m'assegura que és normal, que a tothom li passa el mateix.

Així, ara camino, ara em paro a respirar, arribem al Primer Portillo, una petita collada; portem mitja hora. Descansem una mica. Segons l'Oscar "Esto ya estuvo lo más fuerte hasta el refugio". M'explica el recorregut. L'entenc a mitges. L'Iztac és una muntanya extensa, complicada. Ara pujarem fins el Segundo Portillo i després donarem la volta a una aresta rocosa, rere la qual hi ha el refugi, a prop dels 5.000 m. Deixarem a la dreta Los Piés; Més amunt puc veure La Rodilla, rere la qual hi ha una gelera que demà haurem de travessar.

Una segona investida ens du al Segundo Portillo. Just a sota, en una arraconada, ens trobem tres americans, descansant. D'aquí, una cresta que ens fa fer algun equilibri ens porta al cim d'un turó des d'on ja baixem cap el refugi.

El refugi és petit, tipus volta, revestit de xapa d'alumini. Una placa ens informa que estem a 4.780 m. Entre el refugi i sis tendes es reparteixen una vintena de soldats; són paracaigudistes que fan un curs de muntanya.

El refugi

Ens instal·lem al refugi, gairebé ple. L'Oscar prepara el dinar: "tortillas" de blat de moro amb formatge; de segon, espaguetis. Menjo amb gana, mentre escolto la conversa dels soldats. S'expliquen històries d'apareguts, que tots escolten atentament. La més interessant sembla ser la que fa referència a una certa "mano quemada", que surt repetidament a la conversa. Són joves, tots ells d'ètnia índia.

Havent dinat sortim a fora i fem petar la xerrada. Parlen un castellà molt tancat, que em costa d'entendre. Un em pregunta què he vingut a fer a Mèxic. Quan li explico, em diu "Ah! ¿Vino por la chamba?". Resulta que la "chamba" és

la feina. Li dic que sí, que he "chambeado" tres dies i ara vull pujar a l'Iztac. Que m'hagin pagat el viatge des de Barcelona els de la "chamba" el deixa bocabadat. L'Oscar els explica que és guia. Un li pregunta quants idiomes parla; ell li diu que es defensa en anglès. L'altre es queda admirat.

Mentrestant han arribat els tres "gringos". Un d'ells es troba molt malament, amb mal de muntanya. Són de Virginia, han vingut expressament per a fer l'Iztac. Es sorprenen del de pressa que hem pujat nosaltres. A mi em sorprèn que algú pugui pensar que hem pujat de pressa.

Hi ha una alarma: a mig camí cap el Cim han vist un home que fa senyals. Com que tenen un petit grup acampat més amunt, prop de la gelera, pensen que hi ha una emergència. No aconsegueixen contactar. Finalment decideixen enviar un escamot a veure què passa. Un d'ells pregunta "¿Vamos armados?". No puc deixar de pensar que és difícil que algú els ataquí.

Comença a fer fred i estic cansat. Entro i m'instal·lo al sac; són les sis de la tarda. Els soldats comencen a preparar el sopar: tortillas amb una pasta que deu ser puré de Frijoles. Les tortillas les van coent amb un forn i, simultàniament, amb un bufador Entra l'Oscar; un altre noi li pregunta quants idiomes parla. Sembla que això els impressiona molt. Són nois de classe humil, per als que la professió de paraigudista és possiblement una de les poques sortides professionals que han trobat.

Afora el vent cada vegada bufa més fort i, quan obren la porta, entra un fred que pela. Arriba el sergent: l'emergència ha resultat falsa: l'home que feia senyals era una banderola. Tothomriu.

Amb l'Oscar acordem que sortirem a les cinc del matí. La nit passa amb converses a mitja veu —amb els tres americans, el refugi està completament

ple— sorolls diversos, ventades cada vegada més fortes i fred: el refugi és una autèntica nevera. De cop, em desperto: m'estic ofegant; em poso a respirar tan com puc. Després, mig adormit, sento olor de fregit: un dels soldats s'ha posat a fregir pernil. Tots riuen. L'Oscar em diu que fa massa vent, és millor retardar la sortida a les sis.

Finalment, després de dormir poc i malament, ens aixequem. L'Oscar em pregunta si vull que escalfi cafè. No em sento capaç de prendre res. Fent un esforç menjo una poma, una mica de xocolata i un glop d'aigua. Ens equipem i sortim. Fa molt de fred i un vent molt fort.

Faig servir dos bastons de muntanya i, tot i portar manyoples, al cap d'una estona ja tinc els dits glaçats. Haig de parar sovint a respirar. Aquest tros, fins a la Rodilla, és el més fort. Anem pujant, amb curtes parades. Arribem a dalt i parem una estona, mig protegits per una ferralla, restes d'un antic refugi. L'Oscar em diu "Eso ya estuvo lo peor". Sembla que a partir d'aquí ja tot és més suau. Estem per sobre dels 5.000 m. Clareja. A un costat veiem la claror de México D. F., a l'altre la de Puebla. Mengem i bevem una mica. Tenim les mans balbes. Una ampolla d'aigua, en els pocs minuts d'estar exposada al vent, ha quedat glaçada.

El dia es lleva. Una bonica sortida de sol, una visió magnífica del Popocatepetl i la Malinche, que sobresurten d'un llit de núvols.

Baixem per una estreta cresta, sota un vent que no para. Baixem a l'Estómag. És una gelera d'uns sis-cents metres d'amplada; molt plana, amb el gel molt gravat, no calen grampons.. Com que, de fet, és una ampla collada entre la Rodilla i el Pecho, el vent l'escombra amb una força impressionant. La travessem ràpidament i arribem al petit campament dels militars. Estan tots llevats, tips de no poder dormir pel vent.

Després d'una petita parada continuem pujant. Continuo respirant amb dificultat. Vaig menjant fruits secs i, de tant en tant, un glop d'aigua. Una hora més tard arribem al cim. Són les nou, hem sortit del refugi a les sis: tres hores. Un temps molt bo, segons l'Oscar, que en la correspondència que havíem bescanviat havia previst —curant-se en salut— de cinc a set hores.

Estem a 5240 m. La vista des del cim és impressionant. A l'altre costat hi ha una depressió, amb una segona gelera. Al fons, la darrera punta, la Cabeza, una mica més baixa que el Pecho. Fa uns anys, quan hi havia més gel, era el pic més alt de l'Iztac; ara, amb el canvi climàtic, és clarament més baixa. A la gelera s'hi veu una gran esquerd.

Baixem i hi donem un cop d'ull. Un parell de fotos i tornem a pujar al cim. El vent continua bufant fort i comencen a sortir núvols. Decidim baixar.

Desfem el camí de pujada. Ens trobem els dos americans (el tercer s'ha quedat al refugi); també se'ls veu cansats i respiren amb dificultat. És un consoll!

Passem altre cop pel petit campament i travessem la gelera. Ara hi fa menys vent i menys fred. Pugem cap a la Rodilla. El problema d'aquesta muntanya és que estàs contínuament pujant i baixant, sempre per sobre del 5.000 metres. Finalment arribem al refugi. Estic cansat i tinc mal de cap. Em prenc una aspirina i bec una mica, però tinc ganes de menjar, L'Oscar que diu que la meua resposta a l'altura ha estat excel·lent, poc corrent (ho diu a tots?), però que sovint a la baixada apareix el mal de cap; ell també en té.

Al cap d'una estona recollim el material que havíem deixat al refugi i fem les motxilles. Torna a brillar el sol. M'acomio de la Dona Blanca. Comencem el descens. Un dels soldats ens saluda:

"Que les vaya bonito!"

**Ascensió feta els dies
3 i 4 de febrer de 2006**

UNA TRAVESSA COM LES D'ABANS

Per: Frederic Planas

El Pirineu s'ha anat massificant i s'assembla cada cop més als Alps amb multituds anant amunt i avall i allotjant-se en una cada cop més confortable xarxa de refugis que han popularitzat les travessies entre aquests allotjaments.

El Seil de la Baque des del cim del Gourdon

Rutes que has de planificar amb molt de temps per tal de fer les reserves dels refugis.

Si ets dels que, com abans, porten el seu propi menjar, se't convida a menjar quan ha acabat tothom, o a fer-ho en un racó... o directament a fer-ho fora.

Són habituals comentaris dels tipus "en aquest refugi s'hi menja molt bé" o "en aquest altre són molt poca-soltes". Jo necessito un refugi en un punt determinat

per tal de passar la nit i m'interessa poc si t'omplen molt el plat o no.

De tot això se'n desprèn que m'estimo més la simplicitat. M'informo de les condicions meteorològiques, omple la motxilla amb el que necessitaré i surto. La durada de la travessia dependrà de la quantitat de pes que pugui dur al damunt. I això és el que vaig fer uns dies del darrer estiu.

Unes quantes hores de cotxe em duen al Pont du Prat, al vesant nord

del Bachimala. Faig i desfaig la motxilla diverses vegades per anar reduint pes: és el difícil compromís entre la seguretat/comoditat (menjar, roba, material de seguretat...) i la lleugeresa.

Enfilo el ben marcat (i segurament per això, concorregut) camí de les gorges de Clarabide: una autèntica obra d'enginyeria que es va construir per fer la central elèctrica de la Soula. Fins aquí, una caminada deliciosa; a partir d'aquí, una espessa boira que condicionarà molt la recerca d'un lloc on passar la nit.

El camí segueix ben marcat fins a l'enorme llac de Caillauas, que gairebé no es veu per la boira. A partir d'aquí ja és qüestió d'anar buscant fites. Una successió de petits estanys precedeixen el coll de Gours Blancs.

Passat el darrer d'aquests estanys i al peu del que queda de la glacera de Gours Blancs trobo un emplaçament raonable per a bivaquejar. A mesura que he pujat (ja soc a 2700 m) he anat deixant enrere la boira però tot i així, un "emplaçament raonable" vol dir que enmig d'aquesta tartera de grans blocs sempre hi ha algun racó on, en cas de pluja, et pots aixoplugar ni que sigui mig assegut.

Havia previst fer una travessia circular enllaçant per crestes un bon grapat de cims però la visió que tinc al llevar-me de la que uneix el Belloc i el Spejoulas fa que comencin les "rebaixes". Descartarem

El pic de Gours Blancs

això i anirem directament al Gourdon que pujarem des del coll de Gours Blancs, l'accés més fàcil. Doncs no m'ho sembla tant. La darrera canal que guanya la cresta em suposa molts dubtes i només m'hi atreveixo després de molta estona de mirar-me-la i amb la confiança de que duc uns metres de corda que m'ajudaran en la desgrimpada. La cresta cimera és àeria però fàcil.

El cim del Gourdon (tot i ser un 3000) queda una mica eclipsat pels seus veïns però gaudeix de la millor perspectiva de la imponent cara nord del Gours Blancs (un del més imponents cims del Pirineu, a l'alçada del Vignemale, Possets, etc)

Des d'aquí veig la continuació de l'itinerari. El pic de la Baque sembla accessible però la gelera s'enfila molt en la part final. Jo he agafat els

grampons però he deixat el piolet (estic cansat de carretejar-lo i no fer-lo servir). Els grampons m'ajudarien a creuar alguna congesta gelada però sense piolet no m'atreveixo a afrontar els pendents que veig des d'aquí. Si no fos prou, la cresta que segueix cap el port d'Oô (el pas per on haig de canviar de vessant) tampoc sembla un passeig. O sigui, que seguim tatxant. En defensa meua haig de dir que quan vas sol per l'alta muntanya no pots cometre errors ni assumir els mateixos riscos que anant acompanyat.

L'accés al port d'Oô des del coll de Gourgs Blancs no és perillós però resulta un calvari; una tartera de les més dretes que he vist mai de pedra petita i solta. Ara entenc el que vol dir allò de "desnivell acumulat". A cada passa, en baixes

dues, és com si la pujada l'haguessis fet dues vegades.

El port d'Oô no és un coll ample sinó una bretxa i només arribar-hi et deixa bocabadat la visió "allà davant mateix" de la mole del Possets. Segons les guies, des d'aquí surt l'itinerari per fer el l'esvelt Pic Arlaud. No és el meu objectiu perquè se m'escapa de les meves possibilitats però m'ho miro amb curiositat i no aconseguixo entreveure per on pot anar la ruta que es considera "normal"

No em queda aigua i accelero el ritme de la baixada per arribar al llac de Gías que desembossa les seves aigües a la vall d'Estós. Un cop aquí, deixo de baixar i torno a remuntar cap el port de Gías que dóna accés a la vall de Pouchergues que acabarà unint-se amb la vall d'Aygues Tortes (que ve del Bachimala) i em deixarà a la La Soula.

S'està fent tard i ja porto un munt d'hores de marxa però m'agradaria arribar el més amunt possible per tenir temps demà de mirar de fer el Gourgs Blancs que sembla bastant inaccessible. Pocs abans del coll faig un gir a l'esquerra per arribar al petit coll que separa el Clarabide del pic de Guías: un bon lloc per dormir. Deixo les coses i vaig a mirar de pujar al pic de Guías. Després d'estudiar-lo, endevino per on és l'accés. Faig alguna temptativa; crec que me'n sortiria però ho descarto perquè no he agafat la corda

El pic de Seil de la Baque

i em fa patir el descens. Seguim tatxant.

Per refer-me de la decepció, recullo les coses i vaig a bivaquejar al cim del Clarabide. Es converteix en un dels bivacs més meravellosos que he fet mai. La visió de 360° des de 3000 metres. El mar de núvols, el Possets als morros però la Maladeta allà davant, el Perdut, el Vignemale, el Long, Midi de Bigorre, els Inferno, Balaitous, és que es veu tot! La posta del sol, la sortida del sol... no ho canvio pel millor dels guisats que em puguin fer en un refugi!

L'endemà, encara embriagat per les sensacions que he viscut en les darreres hores, em planto al coll de Gías en pocs minuts. Seguint la dinàmica del dia anterior, segueixo descartant cims i aquesta vegada es tracta del Gours Blancs. En canvi, des del mateix coll i enmig de la cresta que uneix el Gours Blancs amb el pic Saud, es divisa una punta, la Lourde-Rocheblave (és impossible recordar el nom!) que sembla possible. I així és: només cal anar grimpant per una successió de blocs però no és difícil ni aeri. Estic satisfet perquè aquest cim no estava al programa i no el coneixia de cap guia: simplement l'he estat observant i he traçat una ruta factible. Des del cim hi ha una esfereïdora visió del Gours Blancs que no fa sinó confirmar que he fet bé de no embolicar-m'hi.

Per baixar del coll cometo la insensatesa de no consultar el mapa i

baixo per una canal sense comprovar si hi havia cap altre possibilitat. El terreny és cada cop més exposat. Al cap d'uns metres veig a algú de lluny que es dirigeix al coll i que, per la posició on és, no hi accedirà pas per on estic. Com bonament puc, remunto de nou la canal i vaig comprovant la incertesa de la meua posició. Jo no crec gaire en l'atzar, crec que els accidents sempre són fruit d'un error i allà n'havia comès un; no m'ha de tornar a passar.

Recuperat el bon camí, el descens al llac de Clarabide no és pas fàcil. Cal anar revisant constantment el recorregut per no anar a parar a alguna barrera d'impossible descens. Cal baixar però rectificar constantment; tornar a pujar per intentar-ho per una altra banda.

Afortunadament la part més complicada està per damunt de la boira. Quan hi entro, el camí ja és més evident. Enmig de la boira arribo a una zona inundada. Ni l'havia vist i m'he posat de peus a l'aigua del llac de Pouchergues!

El descens es fa llarg, llarguíssim, de 1900 metres de desnivell. Quan has arribat al camí més marcat i sense problemes et penses que ja està però encara et queden unes hores més de camí. Però acabes arribant, amb els peus i els genolls destrossats però acabes arribant. I et dius "això ja no és per mi" però saps que hi acabaràs tornant.

CARANÇÀ

Setmana Santa-1961

Per: Jordi Romagosa – soci 1224

A les 5 del matí del diumenge ens prenem el Cola-Cao i sortim cap el Noucreus, ataquem amb bon pas la pujada, en arribar a les Mülles, comença la neu tova i ens anem ensorrant fins el genolls.

Foto Llorenç Nasarre

En ser a la pala final, la neu és gelada i cal tallar graons. Arribem al coll de Noucreus. La vista és fantàstica. El Racons i el Pic de l'Infern serveixen neu a les canals. Fem les fotos que cal i embrenem la baixada vers els estanys de Carançà. En alguns punts la neu és dura, en d'altres és molt tova, passem pel costat de l'estany Blau, està fet un vidre, continuem baixant per l'embut que duu a l'estany Negre i en ser-hi, decidim acampar. Fem un clot a la neu per tal de ficar-hi la tenda, sempre ens pot protegir del vent, si en fes. Plantem la tenda i asseguruem els vents majors amb els piolets. Sentim crits llunyans i mirant cap el Pic de l'Infern on veiem dues figueretes. Són en Miquel Ferrer, en Jordana i n'Abel (en Miquel morí aquell estiu intentant pujar

al Matterhorn). Tot d'una el cel, fins ara radiant es tapa i comença a nevar abundantment, ens fem a la tenda, és la 1 del migdia. Fem breus sortides a l'exterior a fi d'estirar les cames. Aquest entreteniment s'acaba aviat puix que ha començat una grossa tempesta de neu. De tant en tant sortim a netejar el sostre de neu doncs la tenda va fent panxa cap endins i ens fa por que el pes la pugui estripar.

Dinem, cantem cançons de muntanya, desfem neu, vigilem en Llago, que està molt quiet i seriós. A fora la tempesta segueix. A les 8 sopem, fem un repàs general, interior i exterior de la tenda i ens disposem a dormir. Jo estreno el sac de ploma comprat a can Bavillesses a terminis.

Ales 6 del matí, quan ens despertem, el Sol comença a il·luminar

Foto Llorenç Nasarre

de roig els espadats del Pic de l'Infern. El dia esclata clar i lluminós, el paisatge ha canviat totalment, per tot el voltant s'han format cornises, la cresta NW de l'Infern està esplèndida. Algun núvol que surt de baix a França ens fa córrer a plegar la paradeta. Esmorzem (primer omplir el pap), pleguem la tenda que només sobresurt cosa d'un pam de la neu, 6 vents s'han trencat durant la nit o sigui que més val que no hagi bufat fort... Quan estem llestos ens encordem per si les allaus i sortim cap amunt, ens ensorrem cosa de no dir però progressem de pressa, els núvols ens encalquen i semblen disposats a fer-nos la Pasqua. Dels estanys no se'n veu ni rastre, totalment coberts per la nevada. Tornem a ser al Noufonts, ràpida mirada circumdant i avall que fa baixada! ens llencem per la pala mig drets, mig fent tombarelles, mig de «culenbögen». Arribem a l'olla i anem a cercar el torrent fa hores que no bevem, és tant empipador fondre neu... que des d'ahir al migdia no hem begut. Aprofitant un forat omplim quatre cantimplors

d'aigua degudament lithinades. Agafem el camí rabents cap a Núria, avancem uns esquiadors que encara no deuen saber que són aquells embalums grossos de dues potes que un bon dia de Setmana Santa els varen passar pel costat amb gran desplaçament d'aire i esbufecs, perdent-se camí enllà a la cruïlla de Noufonts - Noucreus. Era una cervesa fresca, rossa i escumosa que ens cridava des del bar i un cremallera malxinat que va tocar el dos sense donar-nos temps a prendre'ns la cervesa. Ens estem eixugant els morros d'escuma que arrenca el cremallera amb nosaltres a dins.

Ara ve la gana turmentadora, sort de la Montse compassiva, que ens la trobem al cremallera, que ens facilita ganypis a desdir. Gràcies Montse, el teu gest no s'inscriurà a la història, però ha quedat imprès al cor d'un famolenc provisional. A Ribes ens aposentem al tren i d'allà fins a Vic no parem de menjar amb golafreteria.

Aquesta ha estat la meva primera acampada damunt de la neu.

El temps no va ser gens bo, però el record sí que n'és de bo.

Des de la distància en el temps cal assenyalar que al nostre equip personal no hi havia anoracs de niló enconxats, disposàvem tan sols de cangurs de cotó, fulls de diari a sota de la samarreta i gràcies!

ASSISTENTS: Joan Rosés, Josep Llagostera, Llorenç Nasarre i jo.

ASCENSIÓ LITERÀRIA A LA MUNTANYA

Per: Mònica Muñoz-Castanyer

Solitud és la gran novel·la de Caterina Albert i Paradís, l'escriptora que signava les seves obres amb el pseudònim 'Víctor Català'. Escrita l'any 1905, està considerada un exponent del Modernisme literari. Avui és una obra cabdal de la literatura catalana i, m'atreviria a afirmar, de la literatura universal.

Caterina Albert

Us la recomano ferventment. Em vaig decantar per la seva lectura pel títol -molt adient en temps de confinament-, i perquè havia llegit *Solitud* de molt jove i em semblava que n'havia de fer la lectura adulta. El motiu de compartir-lo amb vosaltres, lectors del but-

lletí de l'AEC, no només és per la seva excel·lència, sinó també pel protagonisme de la Muntanya, en majúscula, al llarg de tota la novel·la.

L'argument no us el penso desvetllar. Només us avanço que és un drama rural en tota regla. Narra la història de la Mila qui amb el seu marit Matias s'instal·len a viure i tenir cura d'una ermita dedicada a Sant Ponç que es troba situada en un punt recondit d'alta muntanya. L'ermitana viu envoltada d'homes: el marit —"tan gandul, tan fred, tan somort"—, un pastor que habita a l'ermita durant els mesos de bonança mentre té cura de les ovelles, i en Baldiret, un marrec que li fa companyia.

La novel·la és extraordinària per la seva exquisida qualitat literària. Caterina Albert domina de tal manera la llengua catalana que us recomano tenir un diccionari ben a prop durant la lectura si voleu gaudir de la riquesa de la vostra llengua. És espectacular. A més, cada personatge

Caterina Albert

té la parla que li correspon pel seu lloc d'origen i classe.

Però és que la novel·lista fa malabars amb les descripcions. Caterina Albert és una narradora brillant que s'atura en cada detall per evocar-ne una imatge tan ben descrita que se'ns fa visible mentre llegim. La lectura de *Solitud* és una experiència sensorial increïble. Olorem les aromes, escoltem tots els sons, arribem a degustar els aliments i a palpar totes les superfícies. Si em permeteu, deixeu que mencionï el capítol 'La festa de les roses', un esclat de sensacions per descriure l'aplec dedicat al patró de la contrada, Sant Ponç, celebrat amb passió i devoció per tots els vilatans que es desplacen a l'ermita. Una autèntica orgia d'emocions i agitacions.

Icom us deia, la Muntanya hi és omnipresent. El primer capítol -'La puja

da', que per cert es pot llegir online a la revista digital **HYPERLINK** "<https://www.catorze.cat/noticia/2120/solitud/trilingue>" Catorze- ja us farà sentir que ascendiu amb la Mila cap a l'ermita. Hi sereu, no en tinc cap dubte, i rememorareu altres ascensos de la vostra llarga vida d'excursionistes. 'El Cimalt', el tretzè capítol de *Solitud*, és un altre homenatge al muntanyisme que us permetrà tornar a trepitjar tants i tants indrets i paratges de la vostra biografia.

He après en un **HYPERLINK** "<https://lletres.uoc.edu/ca/obra/solitud-de-victor-catala/detall>" article publicat per la UOC, que Caterina Albert quan descriu la Muntanya i li concedeix la categoria de protagonista, té una referència molt clara al cap que prefereixo no desvetllar-vos (abstenui-vos de consultar aquest article fins després de la lectura). Que cada lector/a revisqui en les paraules de Víctor Català el paisatge que més s'avingui a les descripcions de l'escriptora i gaudirà encara més d'aquesta gran novel·la.

Llegiu *Solitud* els que encara no ho heu fet. Animo a rellegir-la als que no la teniu prou fresca si, amb una mica de sort, reposa en alguna prestatgeria de la vostra llibreria. Si no compteu amb un exemplar, correu a adquirir-ne un quan acabi el confinament.

Bona lectura

EL CONFINAMENT, ELS LLIBRES I EL SENYOR LABARTA

Per: Jordi Calafell

Aquests dies de confinament i teletreball són un bon moment per mirar els llibres i les guies que amb els anys hem acumulat en les lleixes de casa nostra. Són dies de recolliment, i que cadascú els aprofiti com vulgui. Els qui mai ens desfem de res i ens agrada l'olor del paper vell podem passar hores remenant i fullejant llibres.

També hi ha els mapes de l'Alpina, segats pels plecs i amb les cobertes de cartó barat brutes i masegades per l'ús.

A casa hi ha molts llibres vells de muntanya. Del meu avi. Però també del meu pare, que era una rata de les llibreries de vell. Durant la postguerra i fins els anys setanta era fàcil trobar gangues interessants, i molts particulars, gent gran, que es venien la biblioteca per poder bufar cullera. Ressegueixo els

lloms d'una lleixa i trobo "El primero de la Cuerda" de Roger Frison-Roche, la primera edició en castellà de 1942. L'obro i està dedicada per l'autor "à monsieur Vicenç Labarta avec mon meilleur souvenir" amb data del 21 de febrer de 1948.

Els llibres més antics són els d'Arthur Osona, editats pel Centre Excursio-

nista de Catalunya a finals del segle XIX. Però són els volums "Pirineu Català" de Cèsar August Torres, publicats entre 1902 i 1924, els que mereixen una menció especial. A C. A. Torres li hem de reconèixer el mèrit de ser el primer pirineista català amb tots els ets i uts i un gran esportista -va tenir deu fills-. Va presidir el CEC i l'entitat que el va precedir, l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques, així com la Lliga Excursionista, predecessora de la FEEC. Les seves guies "Pirineu Català", inicialment publicades per la Tipografia "L'Avenç", estaven profusament il·lustrades amb fotogравats, i cadascuna contenia un mapa de la zona. Els itineraris estaven minutats de manera rigorosa i la seva prosa, plena d'èpica, enaltia el sublim amb una poètica que ara ens deixa baldats: "El Cadí mostra paoro-

sa sa gegantesca carcanada", o "... ab llur engranall de rompudes arestes, davassalls de pedres, trossegats penyals y aspres escorrancs, recons y barrancades...", o senzillament quan parla de la "bellesa mascle" de les tarteres.

A partir de la segona meitat dels anys cinquanta ja van començar a arribar les guies modernes del CEC. Agustí Jolís, Mª Antònia Simó... I en els setanta "Hielo, nieve y roca" de Gaston Rebuffat, un llibre de culte en el que format, fotografia i text es combinaven en una edició innovadora. O Patrice de Bellefon, que incitava als pirineistes més capaços al periple de les vies més atrevides dels Pirineus. A partir d'aquí la llista és interminable.

-Digue bona tarda al senyor Labarta. Quan em recollien al Montessori del carrer d'Ataül, llavors un carrer de llambordes grosses i desiguals, amb els baixos ocupats per tallers de tota mena i amb l'habitatge a la rebotiga o a l'altell, enmig de la simfonia dels aparells de ràdio i les converses dels veïns apareixia aquella figura discreta: -Digue bona tarda al senyor Labarta. I aquell homenet prim, amb barret i un abric gastat em saludava i li donava al meu pare, lligats amb un cordill, un munt de butlletins del CEC enquadernats i llibres d'excursions. La biblioteca de la seva vida venuda metre a metre per sobreviure, i dins de cada llibre una part de la nostra vida i de la vida dels altres.

BESTIOLES QUE JA NO ES VEUEN

L'ERMINI

Nom en català: Ermini.

Nom científic: *Mustela erminea*.

Família: Són mamífers de l'ordre dels carnívors i de la família dels mustèlids.

Alimentació: S'alimenta bàsicament d'ocells, granotes, insectes i peix.

Reproducció: La gestació de la femella és de 9 mesos i sol tenir entre 5 i 8 cries. Aquestes naixen cegues i amb poc pèl, però tenen un creixement molt ràpid i al cap de dos mesos ja poden començar a caçar. El naixement és produeix en caus que excaven sota terra.

Característiques: Són animals que mesuren de 20 a 25 cm. amb una longevitat al voltant de 5-7 anys. Tenen un pèl molt molsut i suau que té la característica de que a l'hivern és blanquinós, mentre que a l'estiu és més fosc a efectes de mimetitzar-se. A l'estiu sol viure a molta alçada -entre els 2.500 i els 3.000 metres- i ho fa en prats i també enmig del rocam. A l'hivern baixa entorn dels 1.000. S'està en boscos d'avetoses, de ribera i vora les ribes dels rius.

Amenaces: Si encara no fa uns 30 anys era difícil veure'ls degut a que s'esmunyen molt ràpidament, actualment no se'n troben i és difícil poder saber quants en queden. Diuen que els recomptes actuals

dels seus membres, s'han hagut de fer en base a les seves empremtes i han estat uns resultats molt decebedors per a la seva supervivència. A Catalunya la seva presència és limitada als Pirineus i a grans alçades. És una espècie protegida per l'escassetat d'exemplars.

On es poden veure: Difícil fer una recomanació per poder veure'n, però estigueu a l'aguait si aneu a l'estiu per refugis d'alçada dels Pirineus, sobretot a hores en que no hi ha gaire moviment, doncs en aquests indrets o vora les estacions d'esquí, hi solen trobar menjar.

Una història molt antiga amb Erminis: Deuria ser cap a l'any 1969, quan a primers de setembre des de Barcelona, a primera hora del matí, preniem un tren que ens dugué fins Barbastro. Aquí, ja prop del migdia, agafàrem un bus tot atrotinat que duia una baca al sostre tota carregada de diversos farcells, alguna maleta i altres estris dels viatgers.

A banda de la marxa lenta que duia el bus, a cada poble s'aturava per deixar i recollir gent; i clar, el conductor cada cop havia de muntar a la baca i preguntar als que baixaven quin era el seu paquet per

donar-los-hi. Després de remenar-los i trobar-los, els llançava, això sí, delicadament als viatgers i, si hi havia nous passatgers que s'incorporaven, recollia les seves mercaderies que tornava a deixar desordenades barrejades amb les altres.

Amb aquest pas i aquestes maniobres, el conductor ens portà fins a Benasc, però hi arribàrem ja quasi fosc, cap a les 8 del vespre. En trepitjar terra, notàrem una fresqueta que s'agraí moltíssim, i més després de tot un dia de xafogor, doncs ni Renfe, ni l'estació de Barbastre i menys l'autobús, disposaven llavors d'un mínim de refrigeració. Bé en aquells anys molt poca gent disposava d'aquest recurs i si el tenia era caríssim, poc efectiu i molt sorollós.

Recollírem les nostres motxilles i sense conèixer la vila, cercàrem un lloc per dormir. Aquest el trobàrem just al costat de la plaça principal en una pallissa prou acollidora. Benasc feia goig, un bar, una fonda, una botiga de queviures, un altre de carn i unes quantes cases arreglerades al voltant del carrer principal, algunes mig endeerracades. No hi havia més, carrers empedrats per on circulaven vaques i ovelles i alguna conversa en benasquès, un català amb influències araneses i aragoneses.

La nostra fita era el Mulleres i sense cap mitjà de transport que ens apropés als Banys de Benasc, férem un munt de pista fins al peu d'aquests Banys. Pel camí travessàrem el pla de Senarta, on hi havia

unes quatre tendes acampades i on avui en dia, a l'estiu, és un immens campament. Al peu dels Banys, ens desviàrem cap a l'Hospital de Benasc seguint un corriol molt marcat i orfe de gent. Al migdia hi arribàrem. L'edifici molt deteriorat, estava tancat.

Seguírem per camí i corriols, i tot i ser la ruta de l'Aneto, tant sols ens creuàrem amb un parell de grups d'excursionistes. El llarg recorregut, el sol i l'arcaic equipament -botes, rocciatore, motxilla amb reforços a l'esquena de varetes de llauna, sac, capelina, menjar, butà, llum de pila i un munt d'altres utilitatges- ens deixaren esllomats. Aquí bivaquejàrem.

De matinada, un cop amagats tots els estris per no dur-los a sobre, sortirem fins el Mulleres, cim que llavors encara conservava una petita glacera a la banda de ponent i que s'esvaí als anys 90. Sense trobar ni veure ningú, travessàrem el pla d'Aigualluts, muntàrem el port de l'escaleta, on tot i ser a finals d'estiu, encara i trobàrem restes de la neu caiguda l'hivern anterior. Tot seguit travessàrem les planes granítics i un munt de pedres inestables per tal d'abastar el cim, que llavors estava coronat tant sols per una senzilla fita de pedra.

Mentre fèiem un mos i gaudíem de la vista, aparegueren dos erminis que, per entre mig de rocs, s'empaitaven. Ara traient el cap per aquí, ara per allà i per raons de

temps, va ser una llàstima que nosaltres haguérem de marxar del cim, deixant-los allí jugant.

Posteriorment, hem fet aquest cim en 10 ocasions més i en les dels anys 91, 92 i 94 del segle passat, tornàrem a trobar

erminis a dalt del cim. Posteriorment ja no n'hem vist més en aquest indret, encara que al peu dels Infiernos a Panticosa, en un any que no podem determinar, també gaudírem de la seva presència. Ara ja fa un munt de temps que no n'hem vist cap.

AJORNEM LA 9a EDICIÓ DE LA RIBALERA

Degut a la situació de la Covid-19, i a l'estat d'emergència sanitària en que ens trobem, enguany ens hem vist obligats a ajornar la 9ª edició de La Ribalera prevista pel 21 de juny de 2020.

No podíem reprogramar la cursa pel que queda de l'any 2020, ja que coincidiríem amb d'altres curses i les podríem perjudicar. Addicionalment, en la situació d'incertesa en què vivim, ningú pot assegurar com i quan serà la tornada a la normalitat.

En aquest sentit, hem acordat traspasar la 9a edició de la Ribalera al 20 de juny de 2021.

Esperem que per aquelles dates ja haurem superat la situació i podrem realitzar LA RIBALERA en plenes condicions, tant pel que fa als temes organitzatius com de participació.

Comissió Organitzadora de LA RIBALERA

DE NOU A UNA PRECIOSA VIA en un lloc recòndit

PIC BAYETTE o VALLETA (2.794m)

Via Gran Diedre 300m V + (1 pas)

Per: Javier Aznar

Aquesta via hauria d'estar molt més difosa, és una veritable joia juntament amb la via de l'Esperó NE publicada al butlletí de juny de 2018, només imagineu-vos de 7 a 8 llargs, segons els esgotaments, per un diedre de principi a final, si se'm permet, estalviaré la descripció de l'aproximació i el descens ja que en aquesta publicació ja apareix la ressenya de l'itinerari.

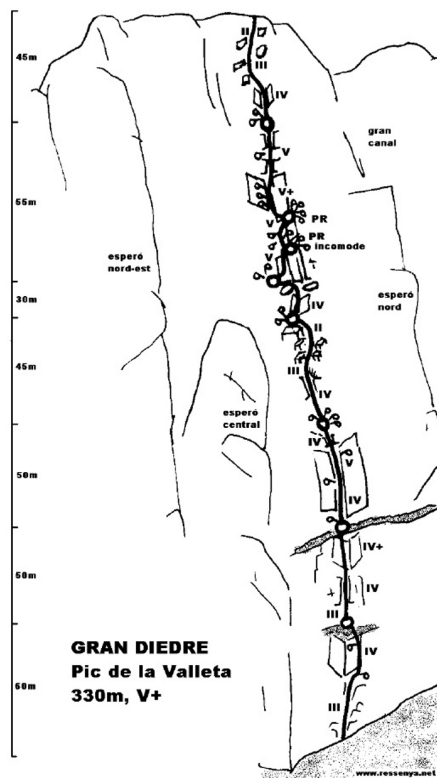
He realitzat aquesta escalada en tres ocasions, però la primera amb Joaquín Pastor, té un especial record.

Les fotos d'escalada que acompanyo són passades de paper a digital.

Aquesta via es realitza tant a l'estiu com a l'hivern, i en aquest últim cas és una fantàs-

Gran Diedre

Pirineu - Pic de la Valleta - Cara Nord

tica experiència en tècnica de piolet tracció, ja que tot el fons del diedre acostuma a ser una fina línia de gel.

L'únic inconvenient que té i que hem de tenir en compte és que després d'un període de pluges hem d'esperar que s'assequi ja que a l'ésser vessant Nord, es manté la humitat diversos dies.

Tipus d'escalada: escalada d'adherència sobre un granit molt bo, en alguns trams amb un peu a cada costat del diedre, espectacular.

Material: cintes exprés, joc de Friends (fissures amples), joc d'encastadors,

aconsellable doble corda, algun pitó de roca tipus V i plans, martell (reforçar els existents).

Aproximació: seguir el mateix itinerari de l'Esperó NE, el Gran Diedre és evident i es troba a la seva dreta.

Descripció de la via: Segueix el diedre en la seva integritat, són còmodes les R1, R2 i R5, la resta dins del diedre són incòmodes, muntades sobre pitons de roca, també trobarem aquest tipus d'assegurances al llarg de la via, al llarg clau està bastant assegurat encara que alguns pitons de roca presenten un estat mediocre.

Descens: El mateix de l'Esperó NE

A TALL D'INFORMACIÓ

Trobareu a continuació un resum de les activitats programades per les seccions pel que resta de curs.

No hi hem posat les d'aquest mes de maig, ja que per l'allargament de l'estat d'alarma és evident que no es podran fer. Anirem veient l'evolució de cara al juny.

SEMPREPODEM

DATA	LLOC	VOCAL
13 juny	VALL DE MANTET-PIC DE LA DONA	Xavier Domènech
4 juliol	PUIGMAL	Salvador, Àngel

CALENDARI INFANTIL-JUVENIL

JUNY: 6-7

JULIOL: campaments

CAMPAMENTS D'ESTIU SIJ

La Secció Infantil i Juvenil, està preparant amb il·lusió el campament d'estiu d'enguany, malgrat que caldrà estar atents a l'evolució de la situació sanitària, per poder confirmar que es farà.

La previsió es fer-lo del 12 al 26 de juliol al Pallars Sobirà, a un terreny situat entre els poblets d'Araós, Besan i Ainet de Besan.

Inscripcions: Pels socis a partir del 14 d'abril i no socis a partir del 28 d'abril.

EXCURSIONS FAMILIARS

14 juny (bernatrs@gmail.com)

SENDERISME

DATA	LLOC	VOCAL
28 juny	Vora el Ges	Domènec Palau

SECCIÓ D'ESQUÍ DE MUNTANYA

DATA	SORTIDA	VOCAL
30 maig/1 juny	Maladetes	Pol (polbaselga@gmail.com)
13/14 juny	Tapou	Rafa (alalbos@yahoo.es)

L'AGRUPA ONLINE

Aquesta situació de confinament, ens ha aportat a tots nous aprenentatges. Ens ha tocat posar-nos les piles i aprendre a fer VIDEOCONFERÈNCIES. Per molts de nosaltres ha estat tota una experiència. Potser molts de vosaltres també ho heu provat amb les vostres famílies i amics.

En el cas de l'Agrupar, primer va ser la reunió mensual de la Junta (el passat 1 d'abril) i més recentment el dia de Sant Jordi, tot recordant els sopars dels dijous, vam aprofitar per fer un brindis online, cadascú a casa seva, però amb la il·lusió de veure'ns, encara que fos a través d'una pantalla.

Junta 1-4-2020

Brindis dia de Sant Jordi

ATENCIÓ CORREUS ELECTRÒNICS

En aquests dies de confinament, és especialment necessari que tinguem les vostres adreces de correu electrònic actualitzades.

Reviseu, si us plau, si el correu que ens heu facilitat és correcte.

En alguns cassos ens trobem que ens "reboten" les comunicacions que enviem. També veiem que alguns de vosaltres ens heu donat el correu de la feina i freqüentment (i més aquests dies), ens arriba la clàssica noteta de "estaré ausente de la oficina...etc. etc.".

ATENCIÓ FOTÒGRAFS!!

Us demanem que després de les vostres excursions i activitats, envieu les fotos a
comunicacio@aec.cat

D'aquesta manera facilitareu la publicació immediata de les activitats de l'Agrupació a les nostres xarxes socials. Si amb més temps us animeu a escriure pel Butlletí i la web, ja serà perfecte, però d'entrada, feu-nos arribar les fotos el més aviat possible. Moltes gràcies.

PAGAMENTS CAIXA D'ENGINYERS

AEC: ES72 3025 0017 4114 0003 1058

SII: ES34 3025 0017 4514 0003 1061

MOLT IMPORTANT: Al fer l'ingrés, cal indicar **SEMPRE** nom, cognom i l'activitat o concepte pel qual es fa el pagament ●

CORREUS ELECTRÒNICS

ere@aec.cat

aec@aec.cat

caiac@aec.cat

laribalera@aec.cat

agrupactivitats@aec.cat

comunicacio@aec.cat

seam@aec.cat

btt@aec.cat

coordinacio.sij@aec.cat

secretaria@aec.cat

butlleti@aec.cat

grupjove@aec.cat

web@aec.cat

El port d'O6 i el Seil de la Baque

El port d'O6 i el pic d'Artaud

Carançà (foto: Llorenç Nasarre)

HORARI SECRETARIA A.E.C.

De dilluns a divendres de les 18:30 a 21:30 h.

SECCIONS

Secció de Muntanya, Senderisme i curses per muntanya (SM); Secció d'Escalada i Alta Muntanya (SEAM); Secció d'Esquí de Muntanya (SEM); Equip de Recerques Espeleològiques (ERE); Secció d'Esquí (SE); Secció de BTT; Secció Infantil i Juvenil (SIJ); Secció de Caiac; Secció de Cultura (SC); Secció de Turisme Equestre i Escola d'Esports de Muntanya Glacera ●

1912

2013

Padilla, 255-263, primera planta

08013 Barcelona

tel: 933 024 529

e-mail: aec@aec.cat

web: www.aec.cat

YOUTUBE: www.youtube.com/channel/UCCb4ym048bGSVxewPerla3Q

FACEBOOK: www.facebook.com/AgrupAEC

INSTAGRAM: www.instagram.com/agrupacioextacatalunya

Edita: AEC

President: Pere Mansilla

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA "CATALUNYA"

Amb la col·laboració de:

**Federació d'Entitats
Excursionistes de Catalunya**
Federació Catalana d'Alpinisme i Escalada

Coordinació: Rosa Maria Soler

Correcció lingüística: Jordi Romagosa

Disseny i maquetació: Xavier Sánchez

Impressió: Empòrium

Dipòsit Legal: B 11805-2015

En aquest butlletí hi col·laboren: Jordi Romagosa, Pere Mansilla, Rosa M. Soler, Javier Aznar, família Fernández-Nadal, Pep Molinos, Joaquim Casal, Frederic Planas, Llorenç Nasarre, Mò ●